

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **RWE Transgas, a. s.**, se sídlem Limuzská 12/3135, Praha 10, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2007, č. j. 62 Ca 8/2007 - 171, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 3. 2007, č. j. R 98/2006/01-05326/2007/300 bylo zčásti změněno a zčásti zrušeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) ze dne 10. 8. 2006, č. j. S 53/05-14253/06/610 tak, že předseda Úřadu změnil výrokovou část I. až III. prvostupňového rozhodnutí a vyslovil, že žalobce porušil tam popsáním jednáním zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) a též článek 82 Smlouvy o založení Evropského společenství, (přičemž původní řízení ohledně některých dalších jednání zastavil) a za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 240 000 000 Kč. Dále předseda Úřadu zrušil prvostupňové rozhodnutí ve výrokových částech IV. a V.

Proti uvedenému rozhodnutí předsedy Úřadu podal žalobce u Krajského soudu v Brně žalobu ve správním soudnictví.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2007, č. j. 62 Ca 8/2007 - 171, bylo rozhodnutí předsedy Úřadu zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Kasační stížností ze dne 7. 11. 2007 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne se žalovaný domáhá přezkoumání a zrušení rozsudku krajského soudu.

Podáním ze dne 13. 12. 2007 doručeným Krajskému soudu v Brně dne 17. 12. 2007 žalovaný navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Pokud by se totiž měl žalovaný řídit závazným právním názorem krajského soudu, pak by byl nucen zastavit správní řízení buď v části, v níž bylo vedeno pro porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, anebo v části vedené pro porušení čl. 82 Smlouvy o založení Evropského společenství.

Zároveň žalovaný poukazuje na judikaturu (rozsudek Vrchního soudu v Praze, č. j. 6 A 100/94, SoJ. 98), ze které vyplývá, že rozhodnutí o zastavení řízení vedeného ohledně správního deliktu zakládá překážku věci rozhodnuté. Tím je naplněna zákonná podmínka, že s realizací napadeného rozsudku bude způsobena nenahraditelná újma. Dále žalovaný poukázal na to, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem a ani se nepřiměřeným způsobem nedotkne nabytých práv třetích osob.

Žalobce ve svém vyjádření k návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku nesouhlasí se závěrem žalovaného o hrozící nenahraditelné újmě. Účelu, pro který žalovaný odkladný účinek navrhuje, t. j. přerušení správního řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, může být dosaženo i jinak. Sám žalobce za tímto účelem navrhl žalovanému dne 14. 11. 2007 přerušení správního řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na tento návrh žalovaný doposud nijak nereagoval. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 528/2005, dle kterého zájem na jednotném postupu v obdobných případech do rozhodnutí o kasační stížnosti není s ohledem na přiměřené použití § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. sám o sobě důvodem, pro který bylo možno ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznat na návrh stěžovatele odkladný účinek kasační stížnosti. Žalobce podotýká, že Nejvyšší správní soud by měl v dané věci postupovat v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49. Z uvedeného judikátu dle názoru žalobce vyplývá, že v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podávané správním orgánem nedochází k restituci původního správního rozhodnutí jako takového, ale pouze k pozastavení povinností správního orgánu pokračovat ve správním řízení a opětovně ve věci rozhodnout. Pokud by snad mělo mít přiznání odkladného účinku ten následek, že by žalobce musel uhradit pokutu ve výši 240 000 000 Kč, která mu mezitím byla již žalovaným vrácena, pak by takový postup byl neslučitelný s principy právního státu, neboť by tak byla narušena právní jistota účastníka řízení, jakož i jeho vlastnické právo a právo na spravedlivý proces založené na principu důvěry v soudní rozhodování.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku vycházel obdobně jako ve věci sp. zn. 8 Afs 56/2007, z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 (publikováno pod č. 1255/2007 Sbírky rozhodnutí NSS) zaujal toto právní stanovisko:

I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.

II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.

III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.

I v této (nyní projednávané) věci zdejší soud z tohoto právního názoru v plném rozsahu vychází.

Rozšířený senát se v uvedeném usnesení zabýval i otázkou možných, obtížně řešitelných procesních důsledků, které mohou nastat tehdy, kdy Nejvyšší správní soud by zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno. Vedle sebe tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná rozhodnutí o téže věci a to nové, v mezidobí vydané správní rozhodnutí a „obživlé“ původní rozhodnutí. K tomu tento senát pouze poukázal na to, že řešením není nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není. V závěru odůvodnění tohoto usnesení soud příkladmo poukázal na případy, kdy by respektování soudního rozhodnutí (tedy míněno rozhodnutí krajského soudu) mohlo způsobit závažné důsledky (vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinném podniku).

Usnesení rozšířeného senátu vychází tedy z koncepce, že podání kasační stížnosti zásadně nemá odkladný účinek. Přiznání odkladného účinku je spíše výjimečné. Je na stěžovateli, aby v první řadě v souladu se zákony sám učinil opatření k odstranění hrozící škody, které lze na něm se zřetelem na všechny konkrétní okolnosti spravedlivě požadovat. Teprve pokud to není možné, může přicházet v úvahu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V daném případě nic nebrání předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, aby usnesením podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu rozhodl o přiměřeném prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (v tomto případě nejspíš s lhůtou počítanou od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti). Na závadu není, že o tomto prodloužení lhůty by rozhodoval předseda Úřadu, který má sám vydat i nové správní rozhodnutí.

Podle § 178 odst. 2 správního řádu, poslední věta, nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného správního úřadu. Pokud toto ustanovení není vykládáno jako neuchopitelná definice v kruhu, je třeba po rozumu zákona dovodit, že pokud tento zákon (správní řád) svěřuje určitá procesní oprávnění nadřízenému správnímu orgánu, je nutno tím v případě řízení vedeném vedoucím ústředního orgánu státní správy rozumět tohoto vedoucího (neboť ve správním řízení nikdo „vyšší“ není) – samozřejmě, pokud to povaha příslušných ustanovení umožňuje. Tak např. u opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu by zřejmě nepřicházelo v úvahu, aby vedoucí ústředního orgánu státní správy sám sobě stanovil (přikázal) lhůtu k rozhodnutí (§ 80 odst. 4 písm. a) správního řádu). Smyslem usnesení o prodloužení lhůty je především ve vztahu k účastníkům řízení jasně vyjádřit, jaké skutečnosti prozatím brání rozhodnutí a do kdy (dle stávajícího předpokladu) bude rozhodnuto. Vydání takového usnesení nic nebrání.

Ze všech těchto důvodů byl návrh žalovaného (stěžovatele) na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zamítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu